

Güneşli ve güzel bir gündü. Ati okulda dersi dinlerken gözü dışarıda gezinen bir kediye takıldı. Kedi birden koşmaya başladı, panikle ağaca tırmandı.

Tam o sırada yer sallanmaya, sıralar birbirine çarpmaya, kitaplar ve kalemler yere düşmeye başladı. Ati sıçrayarak ayağa kalktı. Aynı anda sınıftaki diğer çocuklar da bağırs çağrış içinde ayağa kalkıp kapıya doğru koştu. Sınıfta, resimlerin asılı olduğu pano devrildi. Ati'nin evden getirip sırasına koyduğu elma yere yuvarlandı.

Öğretmen, “Çocuklar deprem oluyor. Birbirinizi itmeyin. Durun, herkes sakin olsun!” diye bağırsa da kimse onu dinlemedi.

Emir sınıftan çıkmak için hızla koşarken yerde yuvarlanan elmaya basıp düştü, Ati de neredeyse Emir’in üstüne düşecekti. Zeyno, Mete’yle çarpışmış, kolunu kapıya vurmuştu. Herkes birbirini iterek merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Bahçeye çıktıklarında hepsi şaşkındı. Kiminin kolu çizilmiş, kiminin dizi yaralanmış, kiminin de kıyafeti yırtılmıştı. Tüm çocuklar çok korkmuştu.

Öğretmenleri, gözlüğünün kenarı yamulmuş ve saçları bozulmuş halde yanlarına geldi. “Çocuklar herkes iyi mi? Aranızda yaralanan yok değil mi? Herkes burada mı?” diyerek tek tek çocuklara baktı.

Aydın, “Öğretmenim biz iyiyiz, siz nasılsınız?” diyerek öğretmenine yavaşça sarıldı.

Çocuklar deprem bittiği için biraz rahatlamışlardı.

Öğretmen gözlüğünü ve saçını düzelterip çocukları güvende olacakları bir yere, okul bahçesindeki boş alana götürdü.

O sırada Ati'nin aklına
cebinde taşıdığı ev
anahtarı gelmişti.
Hemen ceplerini yokladı,
etrafına bakındı ama
bulamadı.

Öğretmen konuşmaya başlayınca Ati anahtarını aramayı bırakıp
öğretmenine döndü.

“Çocuklar, az önce bir deprem oldu. Hepimize geçmiş olsun. Şimdi
herkes yanındaki arkadaşının yaralanıp yaralanmadığını
kontrol etsin.”